

ALOUMIÑOS DE NADAL, O BELÉN ELECTRÓNICO

Unha tradición moi espallada nestas datas é a de artellar na casa, nos fogares ou colexios o nacemento feito con figuriñas de barro ou de plástico, engadindo imaxinación e creatividade.

Cando o home sente íntima ledicia, está de festa, é feliz, sente desexos de compartir, de vivir, de crear.

É entón cando se producen anceios de diversión surxindo nun intre a capacidade creativa acadando momentos lúcidos.

O Nadal é unha época esperanzadora, chea de festas, de paz propiciando o afán de comunicación e espallamento da nova: o nacemento do Noso Señor.

Unha data gardadora de antigas esencias típicas e relixiosas nos pobos de Galicia.

Así nunha fermosa e pequena vila da Terra-chá asoma unha belida estampa de nadal.

Begonte, está de festa e abre as súas portas de par en par, un ano máis, convidando a todos os que queiran visitar o seu renovado Belén Electrónico, da man da variedade de figuras e mil detalles para esperta-la curiosidade de vellos e nenos, de todo aquel que sinta verdadeira ledicia, dun xeito sinxelo e máxico.

Situado no local da “Sociedade cultural Xosé Domínguez Guizán”, a cento cincuenta metros da estrada nacional VI Madrid-A Coruña, permanecerá aberto ó público ata o día 26 de xaneiro.

Acompañado doutras actividades culturais e actuacións, exposicións e certames amenizarán durante o presente mes e parte do vindeiro a visita ó mesmo.

Sen dúbida serán moitos os visitantes, numerosas excursións de colexios, e de distintos pun-

puntos da xeografía galega as que se achegarán con fe e agarimo.

Onte e hoxe a semente é o froito deste arte belenístico sin igual que posúe uns entronques que han de atoparse no sentir dos begontinos.

O eixe e promotor do belén electrónico Xesús Domínguez Guizán, leva a batuta co mesmo espírito emprendedor que tiña o seu irmán e fundador do mesmo D. Xosé, quen xunto cos seus colaboradores veu conservando e mellorando o conxunto, e ogallá sigan alumiñando as faíscas do belenismo.

Os veciños deste entrañable recuncho de Galicia asumen ese legado cultural e artístico donado dos seus devanceiros con emoción e humildanza.

Con emoción porque a arte sempre ten un rico contido emocional. Somentes o sentimento move a fantasía, somentes o sentimento desborda e asulaga o corazón, enxendra e xermola en obras artísticas perdurables e inmortais.

Unha creación orixinal e acolledora para esquencer por un momento os problemas e cousas da vida cotiá para evaporarse nun mundo máxico e enxebre, un plantel ideal no que se condensan e combinan o espírito galego e mailo espírito relixioso, sen esquencer as costumes e oficios típicos da nosa ancestral cultura.

Nun escenario fabuloso formado por trinta e oito figuras albisca un intre fantástico de ensoñación e ternura.

Cunha duración de doce a quince minutos a representación trasládanos nun intre ó país das maravillas, ollando as páxinas bíblicas e mailas páxinas da nosa historia, lembrando as tarefas

do agro, os oficios máis representativos da nosa terra, o cesteiro, dous afiadores na súa moa, o ferreiro na forxa, o alfareiro de Bonxe, o carpinteiro no seu alpendre, a casa do labrego coa aira, as tecedeiras, un home picando na leña, a cantina na que un home xanta un bocado, a manzana do porco, as lavandeiras no río Ladra, fielmente deseñado cos dous troiteiros, unha vella fiando na roca.

A arquitectura rústica típica da nosa terra xoga un papel importante no armonioso conxunto. As casas de pedra co corredor no que está a roupa colgada, o borbotar na fontina de pedra cos parrulos chapoteando, o muiño, unha incorporación recente onde antigamente se xuntaban mozos e vellos cando ían moer millo, trigo, sen dúbida o baúl das mellores cantigas e refráns da nosa literatura.

Un pequeno homenaxe ós canteiros vislumbrase nestas pezas así como nas típicas casas de balaustradas e o hórreo.

No eido xenuino da relixiosidade represéntanse esceas da Santa Biblia, o trío universal formado por S. Xosé, a Nai Virxe e o Neno Deus espido e bonito nas pallas, ó seu carón a mula e o boi, o castelo de Herodes cos seus centinelas, os pastores e o pobo representativo de Xudea onde naceu o Salvador, e por suposto os Reises Magos nos seus camellos.

Comenza a función co movemento das figurinas, os traballos dos personaxes cada un co seu oficio e laboura, é día. Unha viva imaxe dunha aldea na nosa terra ca mistura do Belén de Xudea enmarcada en paraxes incomparables dunha orixinalidade engaiolante, paisaxes de beleza

sin par, cun colorido alucinante combinado con efectos atmosféricos e sonoros.

Pouco a pouco vai anoitecendo e chega a noite misteriosa; cos contrastes luminosos a cada momentos de paz e tranquilidade nos fogares, cesa a actividade diurna, acéndese a luz nas casas, o clima escomenza a cambiar e fortes bruidos dos tronos e relámpagos no hourizonte, o vento susurra con encanto.

Axiña neva docemente no cumio das montañas, a brancura colore a paisaxe.

Sae a lúa crara e as estrelas bailan ó son do luceiro, resoan as panxoliñas e os camellos camiñan cara ó portal con gracia guiados pola parpadexante estrela.

Alborea o día engaiolando cunha espampante frescura as miradas de visitantes e curiosos.

O dulce ambiente de nadal latexa nas panxoliñas de sonoridade sorprendente.

A vida na aldea volta á normalidade, colle pulo, para finalizar paseniñamente a viaxe por un mundo cheo de ritmo, expresividade e ledicia imaxinativa.

Remato pois o meu relato convidando a todos galegos da miña terra para que se desplacen a esta localidade de gratas lembranzas para quen a visita e aprecia.